

δικά μου νά πάω πρώτος και νά πάρω μαζί μου κι' όποιους άλλους θέλετε... Πέρασαν τόσες μέρες και τó κακό άντι νά σταματήση έγινε χειρότερο. Δέν μᾶς ἔμεινε τίποτε και κινδυνεύουμε κι' ἔμεῖς οἱ ἴδιοι..

Τά λόγια τοῦ Κλεινία ἔκαμαν ἐντύπωση κι' δέχτηκαν τήν συμβουλή του.

Ἄποφάσισαν ὁμως νά στείλουν τρεῖς προύχοντες τοὺς γεροντώτερους ἕναν ἀπό τήν Ἄρρή, ἕναν ἀπό τή Μεωάτιδα κι' ἕναν ἀπό τήν Ἄνθεια.

Ὁ Κλεινίας θύμωσε γι' αὐτό μᾶ δέν εἶπε τίποτε.

Μιά σατανακή ἰδέα πέρασε ἀπό τó νοῦ του γεννημένη ἀπό κάποια ὑποψία ποῦ ἄρχισε νά δυναμώνη μέσα του..

Κι' ἔστω τήν ἄλλη μέρα ὅλοι οἱ κάτοικοι κατευόδωναν τοὺς προύχοντας ποῦ θά πήγαινον στό μαντεῖο αὐτὸς πήγε και κρύφτηκε στό λόφο ποῦναι ὁ Ναός τῆς Θεᾶς...

Ἐμεινε ὅλο τὸ ἀπόγευμα χωρίς νά δῆ τίποτε κι' ἦταν ἔτοιμος νά χύγη μόλις ἐσουρούπωσε ὅταν εἶδε κάποιον νά προχωρῆ σκυφτά και φοβισμένα πρὸς τὸ Ναό.

Ἡ καρδιά του ἄρχισε γὰ χτυπᾶν δυνατά γιατί ἀμέσως προαισθάνθηκε ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἦταν ὁ Μελάνιππος... ποῦ ἔμπαινε μὲ στό Ναό.

Ὁ Κλεινίας ἐφριξεί!.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

“ΕΤΗΝΙΑ ΟΝΕΙΡΑ,”

Ἰπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη ὁ τόμος ποιημάτων τοῦ ἐν Ἀμερικῇ εὐδοκίμησαντος ἐν Μοῦσῃς και ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ, δδοντοῦ ἄτροῦ κ. Π. Α. Χρονοπούλου ἐκ Καλαβρυτών. Τὸ βιβλίον τοῦτο κοσμοῦν κλασικῆς ἔμνεύσεως σχεδιαγραφήματα τῆς Ἀμερικανίδος μὲ τήν Ἑλληνικὴν ψυχὴν κυρίας Καρλόττας Μάρχαμ Κανέλλου, χορευτρίδος ἀρχαίων Ἑλληνικῶν χορῶν, ἡ δὲ ἔκδοσις του εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐπιμελημένη.

Ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου τὰ ποιήματα τοῦ κ. Π. Χρονοπούλου διακρίνονται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον διὰ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς και πᾶλλον αἰσθηματικόν, διὰ τὴν ἀπλότητα και ἐμβριθεῖαν τοῦ ὕφους των και τὴν Ἑλληνικὴν ὠραιότητα και τὸ λάξευμα τοῦ στίχου. Μερικὰ ὅπως τὸ προανάκρουσμα «Ὅτι και ἂν εἶσαι» ὁ θρῆνος τοῦ Δαυὶδ «Εἰς τὴν Εἰρήνην» ὁ Ἄσωτος υἱὸς δια-

πνέονται ὑπὸ βαθείας φιλοσοφικῆς διαθέσεως.

Μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν ὁ ποιητὴς ἐφιλοτέχνησεν τὰς ἐμμέτρους ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ μεταφράσεις θαυμασίων ποιημάτων τῶν John Marfstellol Edgar Poe, Robert Service, καθὼς και τῆς περιφήμου διὰ τὸν συμβολισμὸν τὴν περιγραφικότητα και τὸν πλοῦτον τῶν φιλοσοφικῶν ἐννοῶν «Μπαλλάντας τοῦ Κρεμασμένου» διὰ τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐιργάζετο ἐπὶ ἐννέα ἔτη ὁ δημοφιλεῖς και βιθυστόχαστος φιλέλληνας ποιητὴς Edwin Marchan και τῆς ὁποίας ἡ μετέφρασις δὴ ἀποτελέσῃ μίαν ἡμέραν, τὸ ὑπόδειγμα εὐσυνειδήτου μεταφραστικῆς ἐργασίας.

Ἐκεῖ ὁμως ὅπου ἡ ποιητικὴ διάθεσις τοῦ ποιητοῦ φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον, εἶναι τὰ ποιήματα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ὁμιλεῖ μὲ

τὴν γλῶσσαν τοῦ πόνου τῆς ξεντειᾶς, ἢ
νοσταλγία, ἢ βαθυτάτη νοσταλγία τοῦ με-
τανάστου, ὡς τὸ κατωτέρω παρατιθέμενον.

Ο ΧΕΛΜΟΣ

"Αχ! πότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ,
βουνό μου ἀγαπημένο;
Χελμὲ μὲ τ' ἄσπρο κοῦτελο,
καὶ μὲ τὰ μαῦρα γένεια,
Μὲ τὸ πλατὸν τὸ μέτωπο
ποῦ δείχνης χιονισμένο,
στὰ μεσουράνια, καὶ λαμπρὸ
σὸν μίτρα διαμαντένια;

* *

Πότε τὴ μούχλα τὴ βαρεῖά
τῆς πολιτείας θ' ἀφήσω,
πότε στὰ ξένα τ' ἄχαρα
θὰ ρίξω πέτρα μαύρη.
ν' ἄρθω μπροστά σου ταπεινὸς
πιστὸς, νὰ προσκυνήσω
καὶ τὴ χαρὰ τὴν παιδική
ἢ καρδιά μου νὰ ξαναἰσθῶ

* *

Πότε θ' ἄρθῶ στὰ ἔλατα-

τὰ δροσερά σου πάλι,
νὰ μὲ μαγέψουν; γέρο μου,
φαντάσματα βουνήσια
πότε θ' ἄρθῶ μὴ πέτρα σου
νὰ βάλω προσκεφάλι
κι' ἀπ' τὸ βαθύ μου τ' ὄνειρο
νὰ μὲ ξυπνήσῃ ἡ κίτσα;

* *

Πότε στὴ χάρι σου θ' ἄρθῃ
μὲ τὴν ψυχὴ μου τάμα;
πότε τὸ δισκοπότηρο
ἢ νερά' ἰδα θὰ γεμίσῃ
νὰ μεταλάβῃ ὁ ἄσωτος
ὁ γυιὸς τὸ θεῖο νᾶμα
μὲς τῶν θεῶν τὴ βρύση;

* *

"Αχ! πότε θὰ σὲ ξανα'ιδῶ,
βουνό μου, ἀγαπημένο:
Στὴ σκέψη μου ἡ εἰκόνο σου
ἀξέχαστη ἔχει μείνει.
Πότε θ' ἄρθῶ στὰν ἴσκιό σου
κι' ἐγὼ τὸ στοιχειωμένο
γιὰ γὰρῶ τὴ γαλῆνη;

